יום ב', כ"ז בסיון תשס"ה (04 ביולי)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

אנו מבקשים לפתוח עם התנצלות – אם גרמנו לכם לדאוג לשלומנו, כפי שחלק מכם הגבתם. ברוך השם, אנחנו בריאים ושלמים – עד 120! לא יכולנו להכנס לפרטים כי הזמן לא עמד לרשותנו. עכשיו, אחרי חצות הלילה, נוכל להקדיש כמה רגעי שקט לנושא.
והנושא הוא: **"...הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד."** [תהלים קל"ג 1]

במדינה הקטנה שלנו, יש פינה אחת כעת שנמצאת במוקד – חבל קטיף. התיישבות היהודים שם – דבר שהיה עד לאחרונה אחת מספינות הדגל למפעל הציוני כולו – נהפכה כמעט בין לילה לכבשה שחורה. דבר זה מזכיר את הצהרתו של יעקב אבינו לרחל ולאה בשעה שה' אמר לו לחזור הביתה – לארץ-ישראל: **"ויאמר להן רואה אנוכי את פני אביכן [לבן] כי איננו אלי כתמול שלשום..."** [בראשית ל"א 5] כך נראות פני המצב היום. במצב נתון זה, כל אחד מאיתנו צריך להחליט לעצמו מה, אם בכלל, הוא עושה. לנו קשה לעמוד דום. ולמדנו – מכם – שהנכם מעוניינים, כמונו, לחפש בתולדותינו את הדברים שיעזרו לנו להתקרב זה לזה.

לכן, בשעה קשה זו, שהעם עומד בפני בחירה גורלית ומוסרית מאין כמותה, <u>אנחנו לא רוצים להפוך את הדף לכלי תעמולה לצד אחד</u>. זאת סיבה אחת שהחלטנו להפסיק זמנית – מצד ה"לא-תעשה". מצד ה"עשה", התנדבנו להיות רכזי פרוייקט "**מאמין וזורע**" באזור באר-שבע, דבר שגורע מפעילותנו בחלק מהתפקידים בהם עסקנו עד כה. הסבר על מפעל זה בהמשך.
קשר נפשי יש לנו עם חבל ארץ זה. ב- 1978, עברנו לגור ב**נצר חזני**, היישוב הראשון בגוש להתאזרח אחרי שהיה היאחזות נח"ל בתקופה שלאחר מלחמת יום הכיפורים. ארבע שנים היינו שם, וראינו אזור שהערבים קודם התייחסו אליו כאזור מקולל – בעיניהם, אף אחד לא יכול לחיות שם או לעשות שום דבר בדיונות הללו. כך אמרו הערבים. יום אחד בשנתנו הראשונה כתושבי המקום, גילינו משהו מיוחד לגבי אותן דיונות. המושב החל בכיסוי השטח (החולי) סביב כל בית עם אדמת לס, כדי שנוכל לשתול דשא ולגדל עצים, פרחים וכו'. יום אחד, ניגשתי לאחד הדחפורים ושאלתי את הנהג מאיפה הוא מביא את האדמה הזו. הוא הזמין אותי לעלות ולנסוע איתו לאתר החפירה, במרחק של פחות מ-ק"מ מהיישוב. שם מראה בלתי-יאומן עמד לעיניי: ראיתי חתך של דיונה, בה החלק העליון (בערך 3 מטר) היה כולו חול ים, ותחתיו היתה אותה אדמה פוריה שהוא הביא למושב! מסתבר כי הדיונות הללו פעם לא היו דיונות. חול הים כיסה את האדמה כאשר אף אחד לא עיבד אותה. החול התאסף, האדמה הפכה להיות דיונה, ואלה עמדו שם הרבה שנים, מחכות למישהו לחזור הביתה ולגלות את הנסתר - להוציא מהן את ה"זהב" הטמון בתוכן.

אמנם אחר-כך עברנו לבאר-שבע ואנחנו שמחים שזכינו לבנות את חיינו בעיר האבות. זה כן זכות מיוחדת, העיר הזו בנויה על מידתו של **אברהם אבינו**, איש החסד. ואין זה מקרה שה'דף' נולד כאן. גם הוא משתדל לעשות חסד, להיות כלי שדרכו מתקרבים יהודים, בנים לאב אחד, זה לזה. ועם זאת, כאמור, נפשנו קשורה לנפשותיהם של אחינו בחבל

"כאשר שמענו כן ראינו בעיר ה' צב-אות בעיר אלוקינו, אלוקים יכוננֶה עד עולם סלה."[תהלים מ"ח 9]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **שני** בשבת
בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים לכל בית ישראל!
הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

יום ב', כ"ז בסיון תשס"ה (04 ביולי)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

קטיף. אנחנו רואים במפעלם דוגמא לתפארת של גאולת אדמות ארץ-ישראל וגאולת העם.

[חלק 2 לבוא...]